

Jemens ret til at forsvare Gaza og pligten til at støtte Jemen

Det igangværende folkedrab i Gaza, begået af Israel, udgør en alvorlig overtrædelse af international lov og menneskelig værdighed og kræver øjeblikkelig handling for at stoppe den systematiske udryddelse af det palæstinensiske folk. Jemen har, med henvisning til sine rettigheder og forpligtelser under 1948-konventionen om forebyggelse og straf af folkedrab og rammerne for ansvar for beskyttelse (R2P), hævdet sin autoritet til at forsvare Gazas folk gennem foranstaltninger, herunder militær handling. Denne afhandling argumenterer for, at Jemens intervention er juridisk berettiget og moralsk bydende nødvendig, og at alle stater er forpligtede under international lov til at støtte Jemens bestræbelser på at forhindre yderligere grusomheder. Manglende handling overtræder ikke kun etablerede juridiske normer, men risikerer også at muliggøre Israels ekspansionistiske aggression i hele Mellemøsten, hvilket truer global stabilitet.

Jemens juridiske ret til at forsvare Gaza

Folkedrabskonventionen (1948) pålægger stater en klar pligt til at forebygge og straffe folkedrab, defineret som handlinger, der er beregnet til at ødelægge, helt eller delvist, en national, etnisk, racemæssig eller religiøs gruppe. Israels handlinger i Gaza – vilkårlige luftangreb, bevidst sult og ødelæggelse af civil infrastruktur – opfylder denne definition, som beviset af Den Internationale Domstols (ICJ) foreløbige foranstaltninger i januar 2024 i sagen *Sydafrika mod Israel*, som fandt plausible beviser for folkedrabshandlinger. Artikel I i *Folkedrabskonventionen* påbyder stater, herunder Jemen, at tage alle nødvendige foranstaltninger for at forhindre sådanne forbrydelser, uanset territoriale grænser. Jemens flådeoperationer i Det Røde Hav, der sigter mod at forstyrre Israels forsyningslinjer, udgør en lovlig udøvelse af denne pligt, da de søger at beskytte Gazas befolkning mod udslettelse.

Desuden forpligter doktrinen om *Ansvar for Beskyttelse* (R2P), vedtaget af FN's Generalforsamling i 2005, stater til at beskytte befolkninger mod folkedrab, krigsforbrydelser, etnisk udrensning og forbrydelser mod menneskeheden, når en stat undlader at gøre det. Israels åbenlyse manglende evne til at beskytte palæstinenserne i Gaza, kombineret med dets aktive udøvelse af grusomheder, udløser R2P's bestemmelser om kollektiv handling. Jemens intervention er i overensstemmelse med R2P's principper, da den reagerer på en humanitær krise af enestående alvor. Præcedensen fra NATO's intervention i Kosovo i 1999, gennemført for at standse etnisk udrensning uden godkendelse fra FN's Sikkerhedsråd, støtter Jemens handlinger. International sædvaneret anerkender humanitær intervention som tilladt, når en stats adfærd chokerer menneskehedens samvittighed, en tærskel, som Israels handlinger i Gaza utvivlsomt opfylder.

Staters pligt til at støtte Jemen

Under *Folkedrabskonventionen* og R2P er alle stater juridisk forpligtede til at forhindre folkedrab, ikke kun gennem retorik, men gennem konkrete handlinger. Denne forpligtelse strækker sig til at støtte Jemens bestræbelser på at forsvare Gaza. Artikel VIII i *Folkedrabskonventionen* opfordrer stater til at anmode kompetente FN-organer om at handle, men når sådanne organer er lammet af politiske vetoer – som set i FN's Sikkerhedsråds gentagne manglende evne til at håndtere Gaza – må stater handle uafhængigt eller kollektivt. FN-pagtens artikel 51, som tillader kollektiv selvforsvar, giver yderligere juridisk grundlag for stater til at slutte sig til Jemen i at beskytte Gazas befolkning mod Israels aggression.

Historiske præcedenser understreger konsekvenserne af passivitet. Det internationale samfunds manglende indgriben under folkedrabet i Rwanda i 1994, på trods af klare beviser på massive grusomheder, resulterede i omkring 800.000 menneskers død. Tilsvarende opmuntrede eftergivelsespolitikken over for Nazityskland i 1930'erne, eksemplificeret ved München-aftalen fra 1938, aggression og førte til Holocaust. Disse fiaskoer fremhæver det moralske og juridiske imperativ for at handle beslutsomt mod folkedrab. Stater, der undlader at støtte Jemen, risikerer at blive medskyldige i Israels forbrydelser og overtræder forpligtelsen efter Holocaust om "Aldrig igen".

Israels bredere trussel og behovet for kollektiv handling

Israels handlinger rækker ud over Gaza og afslører en ekspansionistisk dagsorden, der truer hele Mellemøsten. Dets ulovlige annektering af Vestbredden, i strid med *Fjerde Genève-konvention* (1949), og dets militære indtrængen i Libanon, Syrien og Jemen viser et mønster af aggression. Massakrerne i Sabra og Shatila i 1982 og Libanonkrigen i 2006 illustrerer Israels villighed til at destabilisere nabolande. Nylige luftangreb på Syrien og trusler mod Iran og Irak bekræfter yderligere dets imperialistiske ambitioner. Jemens modstand mod Israels aggression er ikke kun et forsvar af Gaza, men en holdning mod en regional trussel, som, hvis den ikke kontrolleres, kan eskalere til en bredere konflikt med globale konsekvenser.

Stater skal støtte Jemen gennem diplomatiske, økonomiske og, om nødvendigt, militære midler. Sanktioner mod Israel, våbenembargoer og retsforfølgelse af israelske embedsmænd under universel jurisdiktion for krigsforbrydelser er kritiske skridt. Princippet om universel jurisdiktion, anerkendt i sager som arrestordren mod Augusto Pinochet (1998), gør det muligt for stater at holde gerningsmænd til internationale forbrydelser ansvarlige og styrker Jemens indsats. Derudover kan økonomiske foranstaltninger som Boykot, Frasalg og Sanktioner (BDS)-bevægelsen, inspireret af anti-apartheid-kampagnen mod Sydafrika, supplere Jemens handlinger, men militær støtte kan være nødvendig for at opnå øjeblikkelige resultater, givet krisens hastende karakter.

Moralsk og juridisk imperativ for global solidaritet

Jemens intervention, på trods af sine egne humanitære udfordringer, eksemplificerer en forpligtelse til menneskeheden, der skammer rigere og mere magtfulde stater. Krisens moralske vægt kræver, at stater prioriterer deres forpligtelser under international lov frem for politiske alliancer. Vestlige magter, som historisk har muliggjort Israel gennem militær

og økonomisk støtte, bærer et særligt ansvar for at vende kursen og tilpasse sig Jemens indsats. Manglende handling underminerer de principper om retfærdighed og menneskelighed, der understøtter den internationale retsorden.

Desuden har civilsamfundet en rolle i at presse regeringer til at handle. Globale protester, fortalervirksomhed og støtte til Jemens humanitære indsats kan forstærke dets handlinger. Det internationale samfund må anerkende, at støtte til Jemen ikke blot er et politisk valg, men en juridisk og moralsk nødvendighed for at opretholde menneskelivets hellighed og forhindre gentagelsen af historiens mørkeste kapitler.

Konklusion

Jemens ret til at forsvare Gazas folk er solidt forankret i *Folkedrabskonventionen*, R2P og international sædvaneret. Dets handlinger for at forstyrre Israels folkedrabskampagne er en lovlig og nødvendig reaktion på igangværende grusomheder. Alle stater er forpligtede til at støtte Jemen gennem kollektiv handling, herunder diplomatiske, økonomiske og militære foranstaltninger, for at standse folkedrabet og modvirke Israels ekspansionistiske trussel. Historien lærer os, at passivitet over for folkedrab avler katastrofer; det internationale samfund må tage denne lektion til sig og samles bag Jemen for at opfylde sin juridiske og moralske pligt. Tiden for tøven er forbi – global solidaritet med Jemen er den eneste vej til retfærdighed for Gaza og stabilitet for verden.